

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach

40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

Tel.: 32 255-27-75, fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

REGON: 272357234 NIP: 9541886250

SKO.OS/41.9/691/2023/14729/BL

Katowice, 26. 01. 2024 r.

Decyzja

na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. Poz. 570) oraz art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. 2023 r. Poz. 775 ze zm.)

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca: Beata Leszczyńska - sprawozdawca

Członkowie: Katarzyna Stebnicka

Robert Nowicki

po rozpatrzeniu odwołania Regionalnego Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S. A. z siedzibą w Tychach, al. Marszałka J. Piłsudskiego 12, od decyzji Prezydenta Miasta Katowice z dnia 1 czerwca 2023 r. nr 31/Ś/23, znak: KŚ-III.6220.41.2022.KSz, KS-III.KW-00816/23 w sprawie odmowy określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn.: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studnie S-1 i S-2) dla Wodnego Parku w Tychach” przy ul. Sikorskiego 20, dz. nr 5778/58 Tychy

na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2024 roku

o r z e k ł o

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji orzekł, jak opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Od decyzji tej odwołanie zostało złożone przez Stronę – Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S. A. z siedzibą w Tychach, inwestora planowanego przedsięwzięcia i w treści tego odwołania nie zgodzono się z zapadłym orzeczeniem podając stosowną argumentację.

Odwołanie zostało złożone w terminie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przyjęło, co następuje.

W zakresie podstawy materialnoprawnej niniejszego rozstrzygnięcia zastosowanie znajduje ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego

ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. 2023 r. Poz. 1094 ze zm., dalej też jako: ustawa).

Na mocy art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1/ przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2/ przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (ust. 2).

Rodzaje decyzji, których wydanie wymaga uprzedniego podjęcia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zawiera art. 72 ust. 1 ustawy. Decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b (ust. 3).

Z mocy art. 73 ust. 1 ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia. Dokumenty, które należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyszczególnione są w art. 74 ust. 1 ustawy.

Stosownie do art. 80 ust. 1 ustawy, jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

Na mocy art. 80 ust. 2, zdanie pierwsze ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Treść decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia reguluje art. 82 ust. 1 ustawy, a art. 85 ust. 1 ustawy wskazuje, jakie elementy powinno zawierać uzasadnienie tej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa dalej, że w dniu 16 października 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2023 r. Poz. 1890, dalej też jako: ustawa zmieniająca lub ustawa nowelizująca). Przepis przejściowy zawarty w art. 15 ust. 1 tej ustawy zmieniającej stanowi, że do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1.

Wniosek z dnia 4 lipca 2022 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia wpłynął do siedziby organu administracji w dniu 4 lipca 2022 r.

Kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia dokonuje się na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jedn. Dz. U. 2019 r. Poz. 1839 ze zm., dalej jako: rozporządzenie) – zgodnie z § 3 ust. 1 pkt. 73. Stosownie do treści tego przepisu do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się urządzenia lub zespoły urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych lub sztuczne systemy zasilania wód podziemnych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt. 37, o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że zaskarżona decyzja nie może się ostać.

Wskazać należy, że stosownie do wyrażonych w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa), zasady praworządności i zasady prawdy obiektywnej w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Rozwinięcie omawianej zasady następuje w art. 77 § 1 kpa, który stanowi, że organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 kpa).

Podkreślić należy również, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, w ramach którego wyodrębnić należy następujące etapy: 1/ zainicjowanie tego postępowania wnioskiem strony lub z urzędu, 2/ przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, polegającego na analizie gromadzonego w sprawie materiału dowodowego 3/ przeprowadzenie postępowania dowodowego zmierzającego do zebrania w sprawie możliwie najbardziej przydatnych dowodów, w celu jej rzetelnego zbadania, 4/ dokonanie subsumcji, czyli przyporządkowania faktów uznanych za udowodnione pod konkretną normę prawną oraz 5/ wydanie rozstrzygnięcia w sprawie. Z cytowanych przepisów art. 7 i 77 § 1 kpa wynika jednoznacznie, iż postępowanie dowodowe jest oparte na zasadzie oficjalności, co oznacza, że organ administracyjny jest obowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Ponadto, organ administracji publicznej prowadzący postępowanie administracyjne jest zobowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a swoje stanowisko winien uzasadnić w sposób przewidziany w przepisach kpa.

Teren planowanego przedsięwzięcia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (objęty uchwałą Rady Miasta Tychy z dnia 24 listopada 2011 r., nr XIII/270/11 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego przy ul. Sikorskiego w Tychach, dalej też jako: mpzp) został oznaczony symbolem 1 US — teren sportu i rekreacji. Zgodnie z § 7 mpzp, dla terenu sportu i rekreacji oznaczonego symbolem IUS ustala się:

- I) przeznaczenie podstawowe — usługi sportu i rekreacji;
- 2) przeznaczenie dopuszczalne:
 - a) usługi gastronomii,
 - b) usługi handlu detalicznego,
 - c) usługi związane z poprawą wyglądu i kondycji fizycznej, w tym gabinety odnowy biologicznej, solaria, studia wizażu, odchudzania, fitness, siłownie, łaźnie i sauny, gabinety masażu, fryzjerstwo i kosmetyka,

- d) usługi medyczne w zakresie fizjoterapii i rehabilitacji;
- 3) formę zabudowy — kształtowaną indywidualnie;
- 4) nieprzekraczalną linię zabudowy — zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu;
- 5) wartość wskaźnika intensywności zabudowy — maks: 0,6;
- 6) wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki — maks. 40%;
- 7) wielkość powierzchni biologicznie czynnej w stosunku do powierzchni działki — min. 20%;
- 8) wysokość budynków — maks. 18 m, z dopuszczeniem realizacji dominant wysokościowych, dla których ustala się:
 - a) wysokość — maks. 23 m,
 - b) łączną powierzchnię liczoną w zewnętrznym obrysie ścian — maks. 20 % powierzchni zabudowy;
- 9) geometrię dachów budynków — kształtowaną indywidualnie;
- 10) zakaz lokalizacji:
 - a) tymczasowych obiektów budowlanych,
 - b) nośników reklamowych.

Z kolei w rozdziale 4 mpzp „Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej” w § 10 zapisano: Ustala się następujące zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej:

- 1) zasady ogólne:
 - a) dopuszczenie realizacji sieci i urządzeń infrastruktury technicznej,
 - b) dopuszczenie remontu i przebudowy istniejących sieci i urządzeń infrastruktury technicznej oraz korekty ich lokalizacji i przebiegu;
- 2) zasady szczegółowe:
 - a) w zakresie zaopatrzenia w wodę, w tym zakresie ochrony przeciwpożarowej i przeciwdziałania nadzwyczajnym zagrożeniom — nakaz obsługi z istniejącej sieci wodociągowej, która tworzą wodociągi niskiego ciśnienia Ø 250 mm oraz wysokiego ciśnienia Ø 500 mm, zlokalizowane w granicach obszaru, zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu.

Jak wynika z akt sprawy, a zwłaszcza z Karty informacyjnej przedsięwzięcia, planowane przedsięwzięcie będzie polegało na wykonaniu dwuotworowego ujęcia wód podziemnych w oparciu o odwiercone w 2020 r. otwory studzienne S-1 i S-2 o głębokości odpowiednio 95,0 i 93,0 m, ujmujące wody podziemne z utworów karbonu górnego. Studnie wyposażone będą w pompy głębinowe o wydajności: S-2 ok. 48 m³/h i S-1 ok. 20 m³/h, szczelne głowice studzienne i prefabrykowane obudowy naziemne z laminatu poliestro-szklanego; przestrzeń między elementami obudowy wypełniona będzie ocieplającą pianką poliuretanową grubości 60 mm. Obudowy zamontowane zostaną na betonowych postumentach wykonanych wokół otworów studziennych. Woda ze studni zostanie skierowana do obiektu Wodny Park rurą PE o średnicy ok 125 mm i długości ok. 100 m. Ujęcia pracując zamiennie mają być wykorzystywane na potrzeby Wodnego Parku w Tychach. Woda ze studni zapewni pełne zaopatrzenie obiektu w wodę, tak dla celów technologicznych związanych z utrzymaniem 10 basenu, jak i na potrzeby odwiedzających obiekt i jego obsługi. Obiekt cały czas też będzie podpięty do sieci wodociągowej — woda do celów przeciwpożarowych w dalszym ciągu będzie zapewniana z tego źródła. Z kolei możliwość korzystania z tego źródła dla celów technologicznych i sanitarnych będzie występowała tylko w skrajnych sytuacjach w przypadku awarii obu pomp jednocześnie.

Zdaniem Strony złożony wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczy przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu dwóch urządzeń wodnych (studni S-1 oraz studni S-2), tj. ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego i

tak zdefiniowany zakres planowanego przedsięwzięcia powinien być przedmiotem oceny w ramach prowadzonego postępowania, w tym zapisów mpzp.

W przedmiotowej sprawie organ pierwszej instancji, po ponownym rozpoznaniu, orzekł o odmowie określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn.: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studnie S-1 i S-2) dla Wodnego Parku w Tychach” przy ul. Sikorskiego 20, dz. nr 5778/58 Tychy. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazano, że zgodnie z ustaleniami mpzp zawartymi w rozdziale 4 „Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej” § 10 pkt. 1a na terenie objętym tym planem dopuszcza realizację sieci i urządzeń infrastruktury technicznej. Ustalenia te są ogólne dla terenu objętego planem miejscowym i dotyczą one wszystkich sieci i urządzeń dopuszczonych zasadami szczegółowymi, ustalonymi w § 10 pkt. 2 i nie można tych ustaleń rozpatrywać w oderwaniu od siebie, należy je rozpatrywać łącznie. Ustalenia szczegółowe dla każdego medium, określone w § 10 pkt. 2a do 2g, wskazują ustalony i obowiązujący sposób zaopatrzenia w wodę, odprowadzania ścieków, odprowadzania wód opadowych, zaopatrzenia w ciepło, w energię elektryczną, gaz i telekomunikację. Tylko w przypadku określenia sposobu zaopatrzenia w ciepło i energię elektryczną ustalono możliwość realizacji urządzeń infrastruktury technicznej (jako alternatywę dla podłączenia do sieci). W pozostałych przypadkach zaopatrzenie w media należy realizować w sposób ściśle określony ustaleniami planu. Ustalenia planu odnośnie zaopatrzenia w wodę są następujące: nakaz obsługi z istniejącej sieci wodociągowej, którą tworzą wodociągi niskiego ciśnienia Ø 250 mm oraz wysokiego ciśnienia Ø 500 mm, zlokalizowane w granicach obszaru, zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu. Zatem, zdaniem organu, zaopatrzenie obiektu, jakim jest Wodny Park w Tychach w wodę (dla celów podstawowego funkcjonowania, jak i zaopatrzenia do celów przeciwpożarowych) należy realizować z istniejącej sieci wodociągowej, którą tworzą wodociągi niskiego ciśnienia Ø 250 mm oraz wysokiego ciśnienia Ø 500 mm.

Zdaniem organu pierwszej instancji zapisy mpzp ograniczają możliwość eksploatacji projektowanych urządzeń do poboru wód podziemnych. Pozyskana woda nie będzie mogła być wykorzystywana na potrzeby istniejącego obiektu sportowego. Z tej też przyczyny lokalizacja planowanego przedsięwzięcia jest niezgodna z przedmiotowym planem miejscowym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach zauważa, że nie budzi wątpliwości stanowisko, że niezgodność planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego stanowi przesłankę odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji tego przedsięwzięcia. Powszechnie jest także aprobowany pogląd, że organ rozpatrujący sprawę jest zobligowany do oceny zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego we wstępnej fazie postępowania, po złożeniu kompletnego wniosku przez inwestora, a w przypadku wykazania niezgodności planowanego przedsięwzięcia z tym planem, nie są niezbędne dalsze czynności dowodowe i wyjaśniające, a wśród nich postępowania współdziałające: uzgadniające i opiniujące (podobnie też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 lipca 2022 r., II SA/Go 232, CBOSA).

Zgodność planowanej inwestycji z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zwrócić przy tym należy uwagę, że ustawodawca wymaga w tym przypadku spełnienia warunku zgodności, a nie innej jego postaci. Jedynie zatem stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy i *a contrario* brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej.

Zasady wykładni pojęcia zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zawierają zarówno orzecznictwo sądów administracyjnych, jak i literatura przedmiotu.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym istnieje jednolite stanowisko co do tego, że [cyt:] „Zasady planowania i zagospodarowania przestrzennego stanowią uzasadnione ograniczenie prawa własności, które nie jest prawem o charakterze absolutnym i może podlegać ograniczeniom ustawowym (art. 64 § 3 Konstytucji RP). Tego rodzaju ograniczeniem są przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, które stanowią upoważnienie do uchwalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Konsekwencją tego jest ustawowy obowiązek zgodności przedsięwzięcia z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynikający z art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 maja 2020 r., II OSK 2379/19, LEX nr 3018585).

W glosie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r., II Sa/Wr 48/14, K. Gruszecki podkreśla, że [cyt:] „jeżeli dla całości lub części terenu, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, to jest to okoliczność co do zasady determinująca możliwość określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia. W praktyce obliuguje to organ wydający decyzję w tym zakresie do przeanalizowania zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też, akceptując w całej rozciągłości przedstawioną tezę wyroku, uzasadnione wydaje się wypracowanie na jej kanwie pewnych abstrakcyjnych reguł, jakimi powinny się kierować organy administracji przy dokonywaniu oceny zgodności planowanej lokalizacji przedsięwzięcia z punktu widzenia jej zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. (...) z punktu widzenia praktyki bardzo istotne staje się ustalenie, w jaki sposób powinna być przeprowadzona ocena zgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem. (...).

W związku z tym stwierdzenie zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie tylko determinuje wynik końcowy prowadzonego postępowania, ale także wpływa na jego przebieg. Dlatego też bardzo istotne staje się ustalenie w jaki sposób zgodność ta powinna być zbadana oraz co może stanowić jej potwierdzenie. (...).

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego wynikającymi z art. 7 k.p.a. to organ prowadzący postępowanie w przedmiocie określenia uwarunkowań środowiskowych (oczywiście jeżeli to nie jest organ gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan) będzie musiał samodzielnie dokonać ustaleń, czy dla terenu, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia, obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W przypadku dokonania takich ustaleń będzie musiał zapoznać się z wynikającymi z niego rozwiązaniami oraz ustalić, czy planowane przedsięwzięcie pozostaje z nimi w zgodzie.

Dokonanie takich ustaleń, jako mogących determinować wynik dalszego postępowania, musi być przeprowadzone niezwykle skrupulatnie i nie pozostawiać najmniejszej wątpliwości co do zgodności planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dlatego też w orzecznictwie podkreśla się, że: „Organ, dokonując oceny zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, obowiązany jest do szczegółowej analizy wszystkich postanowień planu mających zastosowanie do konkretnej inwestycji, co oznacza, że nie jest wystarczające

lakoniczne, jednozdaniowe i arbitralne stwierdzenie, że taka zgodność bądź niezgodność ma miejsce w sprawie. Obiekty pomocnicze i infrastruktura techniczna przewidziane w ramach określonego celu podstawowego winny pozostawać z nim w związku i nie mogą powodować faktycznej zmiany przeznaczenia danej jednostki urbanistycznej. W żadnym razie wątpliwości w tym zakresie nie można jednak interpretować na niekorzyść podmiotu zainteresowanego realizacją konkretnego przedsięwzięcia” (zob. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 23 grudnia 2013 r., II SA/OI 984/13, LEX nr 1414047).

Zastanowić się należy nad tym przy wykorzystaniu jakich środków dowodowych organy te będą mogły udowodnić zgodność (lub brak) planowanego przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przypadku organów niebędących organami gminy, na terenie której obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego niewątpliwie duże znaczenie praktyczne będzie miało stanowisko gminy posiadającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Wypowiedź taka będzie miała charakter jedynie pomocniczy dla organu określającego uwarunkowanie środowiskowe przedsięwzięcia, gdyż co do zasady to on bada zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami obowiązującego planu. W przypadkach wątpliwych może więc zachodzić konieczność posłużenia się dowodem z opinii biegłego urbanisty, który dokona analizy wszystkich postanowień obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

Uwzględniając powyżej przytoczone reguły wykładni Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach nie podziela stanowiska organu pierwszej instancji o niezgodności planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przedmiotowego terenu. Urządzenia wodne - ujęcia wód podziemnych należą do urządzeń infrastruktury technicznej, na zasadzie art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który stanowi, że przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych, a jak podaje wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2021 r., II OSK 2704/18, CBOSA [cyt:] „W przepisach prawa powszechnie obowiązującego jest definicja pojęcia "urządzeń infrastruktury technicznej". Definicja taka zawarta jest w art. 143 ust. 2 u.g.n.”. Stwierdzić zatem należy, że skoro postanowienia mpzp nie zawierają definicji legalnej pojęcia „urządzenia infrastruktury technicznej”, to należy przyjąć definicję istniejącą w systemie prawa. Realizacja urządzeń infrastruktury technicznej na przedmiotowym terenie jest dopuszczalna na podstawie § 10 pkt. 1 lit. a mpzp.

Ponadto za orzecznictwem sądów administracyjnych należy podać, że [cyt:] „ustalenie w planie obsługi w zakresie zaopatrzenia w wodę z sieci wodociągowej nie może być utożsamiane z zakazem budowy studni. Sąd w składzie orzekającym podziela stanowisko prezentowane w orzecznictwie sądów administracyjnych, zgodnie z którym przepisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wprowadzające ograniczenia wykonywania prawa własności nie mogą być poddawane wykładni rozszerzającej. Bezsprzecznie analizowany plan nie zawiera zakazu budowania studni, a więc nie wyklucza takiej możliwości (por. też wyrok WSA w Gdańsku z 18 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Gd 482/15, publ. na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl)” (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 18 lutego 2020 r., II SA/OI 1033/19, CBOSA). Podobnie wypowiada się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 czerwca 2022 r., II SA/Łd 46/22. CBOSA. [cyt:] „W ocenie sądu ustalenie w planie, że zasadą jest zaopatrzenie w wodę z sieci wodociągowej nie jest jednoznaczne z zakazem budowy studni. Sąd w składzie orzekającym podziela

stanowisko organu, poparte orzecznictwem sądów administracyjnych, zgodnie z którym przepisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wprowadzające ograniczenia wykonywania prawa własności nie mogą być poddawane wykładni rozszerzającej. Bezspornie analizowany plan nie zawiera zakazu budowania studni, a więc nie wyklucza takiej możliwości (por. WSA w Gdańsku z 18 listopada 2015 r., II SA/Gd 482/15; WSA w Olsztynie z dnia 18 lutego 2020 r. sygn. akt II SA/Ol 1033/19). Podstawową zasadą planowania przestrzennego jest dopuszczalność wszystkiego, co nie jest sprzeczne z postanowieniami planu miejscowego, a logicznym tego uzasadnieniem jest okoliczność, iż przepisy o planowaniu przestrzennym ograniczają prawa obywateli, w tym konstytucyjnie chronione prawo własności. W dotychczasowym orzecznictwie sądowoadministracyjnym, które sąd podziela, wskazuje się w tym kontekście, że wszelkie ustawowe ograniczenia prawa własności, a w tym również ustalenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, nie mogą być interpretowane rozszerzająco, w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, niż to wynika z ich literalnego brzmienia. (por. np. wyrok NSA z 4 grudnia 2019 r. II OSK 102/18; wyrok NSA z 9 maja 2018 r. II OSK 1508/16; wyrok NSA z 28 lipca 2016 r. II OSK 2836/14 - orzeczenia.nsa.gov.pl). Tym samym w realiach niniejszej sprawy przepisy planu zagospodarowania przestrzennego wprowadzające ograniczenia wykonywania prawa własności nie mogą być poddawane wykładni rozszerzającej. Ze sformułowania planu o treści "zaopatrzenie w wodę z istniejących i projektowanych wodociągów", przy braku wyraźnego zakazu budowy studni nie można wywodzić, że ustalenia planu zawierają zakaz budowy studni, w tym także projektowanego urządzenia wodnego o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³/h. Skoro żaden przepis m.p.z.p. nie zakazuje lokalizacji przedmiotowego urządzenia wodnego na terenie objętym inwestycją podzielić należy stanowisko organów obu instancji, że planowane przedsięwzięcie nie narusza regulacji zawartych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego”.

Należy zatem podzielić stanowisko Wnoszącego odwołanie, która argumentuje, że organ pierwszej instancji w ramach przeprowadzonego postępowania i w treści wydanej decyzji, w istocie wyszedł poza zakres samego przedsięwzięcia podlegającego ocenie zgodnie z ustawą, albowiem przedsięwzięciem, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 13) ustawy podlegającym ocenie w ramach niniejszego postępowania jest wyłącznie budowa dwóch urządzeń wodnych (studni S-1 oraz studni S-2) tj. ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego. Organ administracji nie może natomiast wychodzić poza zakres zdefiniowanego przez Inwestora przedsięwzięcia i oceniać czy możliwe i zgodne z mpzp pozostaje zasilenie obiektu Wodnego Parku w Tychach w wodę pochodzącą z zamierzonych studni, a właściwie do tego sprowadza się ocena poczyniona w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wnioskodawca zasadnie podaje, że nie wnioskował o ocenę przedsięwzięcia polegającego na przesyle, zaopatrzeniu, czy też dostawie wody do budynków, lecz tylko i wyłącznie w zakresie zamierzenia budowlanego, które zgodnie z treścią przepisu § 2 ust 2 pkt 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, kwalifikuje się jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a polega na budowie urządzeń lub zespołów urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza zatem, że wskazana wyżej regulacja zawarta w obowiązujących przepisach mpzp ustala, że zasadą jest zaopatrzenie w wodę z istniejącej sieci wodociągowej, jednak ani ten, ani żaden inny przepis mpzp nie zawiera zakazu budowy nowych studni na przedmiotowym terenie. Przeciwnie, dopuszcza się jako

zasadę ogólną realizację urządzeń infrastruktury technicznej, do których urządzenia wodne – ujęcia wód podziemnych należą.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza następnie, że w toku postępowania odwoławczego weszła w życie wskazana powyżej zmiana ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Organ pierwszej instancji obowiązany będzie więc przeprowadzić ponowne postępowanie z uwzględnieniem zmian wynikających z treści ustawy nowelizującej – jeżeli zmiany te będą miały zastosowanie w sprawie, albowiem stosownie do unormowanej w art. 6 kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako: kpa) zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Z zasady tej, wymagającej od organu administracji publicznej legitymowania się podstawą prawną rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej w drodze decyzji administracyjnej wynika, że podstawa ta musi istnieć w dniu wydania decyzji. Jak podkreśla się w orzecznictwie sądowoadministracyjnym jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest ta, że organ wydaje decyzję na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązującego w dacie orzekania (tak np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2008 r., sygn. akt II OSK 313/07, LEX nr 468749 oraz z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt II OSK 138/07, LEX nr 508498). Zasada praworządności stanowi zatem, że organy administracji publicznej działają na podstawie i w granicach prawa powszechnie obowiązującego i są tymi przepisami związane. Związanie organów administracji publicznej przepisami prawa powszechnie obowiązującego oznacza w szczególności, że – prowadząc postępowanie administracyjne - mają one obowiązek ustalenia prawidłowej prawnej podstawy decyzji administracyjnej.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wobec powyższego wydając niniejsze orzeczenie na podstawie art. 138 § 2 kpa wzięło zatem pod uwagę, co następuje.

Stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa.

Na mocy art. 15 kpa postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W przedmiotowej sprawie - rozstrzyganej w trybie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji planowanego przedsięwzięcia – żaden przepis szczególny nie wyłącza zasady dwuinstancyjności tego postępowania. Należy zatem mieć na uwadze, że istotą zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego jest dwukrotne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie przez dwa organy o różnej właściwości instancyjnej tej samej indywidualnej sprawy administracyjnej będącej przedmiotem zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczony zakresem rozstrzygnięcia tej sprawy decyzją organu pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta sprawa tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym w zakresie, w jakim podlegało to postępowaniu prowadzonemu przez organ pierwszej instancji. Trzeba również wskazać, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie art. 136 kpa możliwe jest jedynie wówczas, gdy wymagane jest przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego. Jak bowiem przepis ten stanowi organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję (§ 1). Jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej

rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję (§ 2). Przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wniosek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy (§ 3). Przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione (§ 4).

Zgodnie zatem z art. 138 § 2 kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Przesłankami więc zobowiązującymi organ administracji publicznej drugiej instancji do wydania decyzji na zasadzie art. 138 § 2 kpa są: 1/ wydanie decyzji organu pierwszej instancji z naruszeniem przepisów postępowania; 2/ konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przesłanki te winny zostać spełnione łącznie. Jak wypowiada się np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 13 października 2017 r., II SA/Go 480/17, CBOSA, [cyt:] „2. By zastosować przepis art. 138 § 2 k.p.a. organ II instancji obowiązany jest łącznie stwierdzić naruszenie przepisów postępowania oraz wykazać, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Możliwość rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 138 § 2 k.p.a., sprowadza się więc do przypadków, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga uprzedniego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części, którego zakres ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie. 3. Dokonanie ustaleń mających istotny wpływ na wynik sprawy dopiero na etapie postępowania odwoławczego naruszałoby zasadę dwuinstancyjności, bowiem ustalenia te pozbawione zostałyby możliwości dwukrotnej kontroli organów administracji”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza wobec powyższego, że w przedmiotowej sprawie cytowane przesłanki łącznie wystąpiły, z powodów wymienionych w niniejszym uzasadnieniu, z uwagi na treść przepisów art. 7, 77 § 1 oraz 80 kpa, a także w związku z wejściem w życie ustawy nowelizującej. Podane ponadto w niniejszym uzasadnieniu okoliczności uniemożliwiają uzupełnienie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w trybie cytowanego art. 136 kpa. Organ pierwszej instancji ponownie zatem zanalizuje obowiązujące przepisy w dacie wydania decyzji oraz istniejący w sprawie stan faktyczny i wydając orzeczenie zgodne z prawem - uwzględni wskazane przez organ wyższego stopnia okoliczności.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 kpa, jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 wymienionej ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki

Członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Beata Leszczyńska

(na oryginalne właściwe podpisy)

Otrzymują:

- 1/. Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S. A., al. Marszałka J. Piłsudskiego 12, 43 – 100 Tychy
- 2/. Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe” – Nadleśnictwo Kobiór, ul. Katowicka 141, 43 – 211 Piasek
- 3/. Gmina Miasta Tychy – reprezentowana przez Pana Macieja Gramatykę, Pełniącego Funkcję Prezydenta Miasta Tychy, al. Niepodległości 49, 43 – 100 Tychy
- 4/. Pan – adres w aktach sprawy
- 5/. Prezydent Miasta Katowice, ul. Młyńska 4, 40 – 098 Katowice wraz z aktami sprawy oraz:
 1. Informacją o środowisku
 2. Pismem przewodnim ws. informacji o środowisku
- 6/. a/a:
 - a/. akta SKO w Katowicach
 - b/. tablica ogłoszeń SKO w Katowicach oraz BIP – w trybie informacji o środowisku

Do wiadomości:

- 1/. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, Pl. Grunwaldzki 8-10, 40 – 127 Katowice
- 2/. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Tychach, ul. Budowlanych 131, 43 – 100 Tychy
- 3/. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie – Dyrektor Zarządu Zlewni w Katowicach, Pl. Grunwaldzki 8 – 10, 40 – 127 Katowice